



# NORGES HØYESTERETT

Den 21. september 2020 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Møse, Falkanger og Ringnes i

**HR-2020-1814-U, (sak nr. 20-132131STR-HRET), straffesak, anke over kjennelse:**

A (advokat John Berg)

mot

Påtalemyndigheten (politivadokat Charlotte Aspehaug)

avsagt slik

## K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder fortsatt varetektsfengsling på grunn av bevisforspillelsesfare.
- (2) A er siktet for å ha voldt sin ektemann betydelig skade ved forgiftning, jf. straffeloven § 274 andre ledd, jf. § 273. Hun har vært fengslet på grunn av bevisforspillelsesfare siden Frostating lagmannsretts kjennelse 4. juni 2020. Fengslingen er siden forlenget.
- (3) Sør-Trøndelag tingrett avsa 3. september 2020 kjennelse med slik slutning:

«A, født 00.00.1969, kan fortsatt holdes i varetektsfengsel inntil annet bestemmes av påtalemyndigheten eller retten, men ikke ut over 1. oktober 2020.

A, født 00.00.1969, undergis brev- og besøkskontroll, men ikke ut over 1. oktober 2020.»
- (4) A anket.
- (5) Frostating lagmannsrett avsa 8. september 2020 kjennelse med slik slutning:

«Anken forkastes.»
- (6) Det var dissens, idet en av dommerne mente at vilkåret om bevisforspillelsesfare ikke var oppfylt.
- (7) A har anket kjennelsen til Høyesterett. Det anføres i hovedsak at flertallet ikke har gitt en tilstrekkelig konkret begrunnelse for bevisforspillelsesfare.
- (8) *Påtalemyndigheten* har tiltrådt lagmannsrettens kjennelse.

(9) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at utvalgets kompetanse er begrenset til å prøve lagmannsrettens saksbehandling og lovtolkning, jf. straffeprosessloven § 388 første ledd.

(10) Etter straffeprosessloven § 171 første ledd nr. 2 kreves det «nærliggende fare» for bevisforspillelse, for eksempel ved å fjerne spor eller påvirke vitner eller medskyldige. I HR-2019-351-U avsnitt 12 uttalte ankeutvalget om kravet til begrunnelse:

«Ankeutvalget viser til at det følger av rettspraksis at det må foreligge en reell fare for at siktede vil forspille bevis, og at det er sannsynlighetsovervekt for at denne muligheten vil bli benyttet. I alminnelighet kreves det at retten angir hvilke konkrete forhold i saken som tilsier at det er sannsynlighetsovervekt for at siktede vil forspille bevis. I motsatt fall vil vurderingen kunne bli for generell og hypotetisk, jf. Rt-2012-513, avsnitt 11, med henvisninger. En generell henvisning til at siktede ved løslatelse vil ha anledning til å forspille bevis, er ikke nok; vurderingen må være forankret i sakens konkrete faktiske forhold, jf. Rt-2015-874, avsnitt 17-18, med henvisninger.»

(11) Lagmannsrettens flertall har gitt følgende begrunnelse for bevisforspillelsesfaren:

«Flertallet legger vekt på at etterforskningen er i en avsluttende fase. Saken omfatter et stort beslag, og politiet har behov for å slutføre arbeidet med informasjonsinnhenting, sikring, gjennomgang og analyse av elektroniske spor, for så å konfrontere siktede med funnene uten at hun har hatt anledning til å påvirke de funn politiet nå i slutfasen eventuelt vil gjøre. Hun er siktet for et svært alvorlig forhold og har ikke erkjent straffeskyld.

Flertallet anser at det er sannsynlighetsovervekt for at siktede vil forspille bevis dersom hun vil få muligheten til det, og viser til at hun kort tid før hun ble pågrepet fjernet bevis i saken, jf. dok 07,06.»

(12) Mindretallet fremhevet at bevisene politiet viser til – helsejournaler, beslaglagte datamaskiner, telefoner mv. – allerede er sikret av politiet, slik at det er vanskelig å se på hvilken måte siktede vil kunne påvirke politiets vurdering av disse bevisene. Det ble også blant annet vist til at store deler av sakens dokumenter er klausulert, slik at påtalemyndigheten i all hovedsak har kontroll over hvilke opplysninger siktede får før hun avhøres på nytt.

(13) Etter utvalgets syn er flertallets begrunnelse for generelt formulert, slik at kravet til konkretisering ikke er oppfylt. Mindretallets begrunnelse for at det ikke foreligger bevisforspillelsesfare, er ikke kommentert. At siktede tidligere har fjernet et bevis i saken, kan – slik saken nå fremstår – ikke anses tilstrekkelig. Det er ellers opplyst at alle vitner i saken er avhørt.

(14) Etter dette må kjennelsen oppheves.

## S L U T N I N G

Lagmannsrettens kjennelse oppheves.

Aage Thor Falkanger  
(sign.)

Erik Møse  
(sign.)

Arne Ringnes  
(sign.)